

[Baadsgaard]

Jeg skal da ikke bebrejde boligministeren, at boligministeren gerne vil give Folketingets Boligudvalg en chance for at behandle forslaget; det manglede også bare. Men jeg må spørge boligministeren, hvad det er for et forslag, vi skal behandle, ligesom vores ordfører to gange tidligere har forsøgt at få det klarlagt.

Jeg vil gerne spørge boligministeren: Når lovforslag nr. L 172 er trukket tilbage, vil man så kunne gennemføre lovforslag nr. L 171, som det foreligger nu?

At lovforslag nr. L 172 er trukket tilbage, må jo få konsekvenser for det, boligministeren vil fremsætte. Så vidt jeg kan se af hovedindholdet, er der faktisk kun tilbage, at kommunerne skal have lov til at indbringe huslejer for huslejenævnet, og det har vi for øvrigt efterlyst forslag om for længe siden, så det kunne vi jo hurtigt have behandlet.

Boligministeren (Agnete Laustsen):

For at gøre det helt klart og for at gentage, hvad jeg allerede har oplyst om det: Det forslag, der er til behandling her i dag, er lovforslag nr. L 171. Når det andet lovforslag, nr. L 172, er trukket tilbage, er det i konsekvens af det ændringsforslag, jeg her har skitseret at jeg vil stille, efter at vi må se i øjnene, at dette forslag ikke kan gennemføres med det datomæssige indhold, som står i forslaget. Det er ren teknik.

Derfor vil jeg stille et ændringsforslag, som gør det muligt med længere tidsfrister at gennemføre dette forslag – til den tid også sammen med lovforslag nr. L 172, så der kommer sammenhæng i det. Men teknisk kan det ikke i dag hænge sammen; derfor dette ændringsforslag.

Pelle Voigt (SF):

Jeg tror, at mange både her i Folketinget og ude blandt landets pensionister drog et lettelsens suk, da de læste Politikens meddelelse på forsiden i morges om, at lovforslagene nr. L 171 og 172 ville blive trukket tilbage i erkendelse af, hvilken gang lovjask der er tale om, hvilken gang klamphuggeri der er tale om. Jeg tror, at den usikkerhed, der er skabt blandt en række mennesker om, hvordan deres fremtidige økonomi vil udvikle sig, om dette her vil blive gennemført eller ej, et øjeblik blev dysset til ro, ligesom en hel del af os, der er forpligtede til at deltage i debatten om det forslag, som boligmi-

nisteren har fremsat, drog et lettelsens suk, fordi vi tænkte: Det var dog endelig et lille lys af fornuft i det vanvid, vi har oplevet her.

I stedet oplever vi altså, at halvdelen af forslagskomplekset, nemlig L 172, bliver trukket tilbage, uden at vi får nogen begrundelse for, hvorfor netop det er sket, hvorfor man trækker det ene forslag tilbage og ikke det andet.

Og så har boligministeren foranlediget af fru Lissa Mathiasen heroppefra gjort nogle behjertede forsøg på at forklare, hvordan ideen er i parlamentarisk arbejde. Det synes jeg er overordentlig interessant. Jeg synes, det er spændende at høre en minister fortælle, at denne minister ikke vil forholde Folketinget muligheden for at lave en udvalgsbehandling af dette forslag, at lave ændringsforslag osv.

Men det er jo ikke det, der er tale om her. Ministeren kan jo ikke skyde sig ind under den slags banaliteter i denne situation, for det, der er ideen med at have en boligminister, er, at denne boligminister fremsætter forslag i Folketinget om, hvad regeringens politik går ud på. Nu får vi i stedet et forslag, som vi får at vide på en række afgørende punkter vil blive ændret.

Jeg vil da godt stille det spørgsmål, om boligministeren er opmærksom på, at der kan opstå et identitetsproblem i Folketingets Boligudvalg i denne forbindelse. Hvis indholdet i forslaget bliver fjernet og erstattet af noget ganske andet, er det jo en fuldstændig omgåelse af Folketingets forretningsorden, og den vil vi da i givet fald påtale.

Men jeg forstår ikke, hvorfor en minister og et ministerium, som har lavet noget, de ved ikke holder, alligevel lægger det frem og siger: Så vil vi prøve sådan hen ad vejen i udvalget at ordne disse her ting med ændringsforslag. Hvis det griber om sig, bliver Folketinget fuldstændig uarbejdsdygtigt og endnu mere til grin ude i befolkningen, end det er i forvejen. Det er ikke den slags ting, der er behov for. Og når ministeren på baggrund af sit eget oplæg her efterlyser en saglig debat om et forslag, vi ikke har nogen forudsætninger for at vide hvad i virkeligheden går ud på, så synes jeg, at man ønsker, at man havde to hoveder at tage sig til.

Jeg er egentlig af den opfattelse – og jeg vil prøve at overveje denne situation, mens jeg lytter til nogle af de andre ordførere – at det eneste anstændige ville være at afbryde Folketingets behandling af denne sag på indeværende tids-